

Isten szíve szerinti asszony – 1 Sámuel 25 alapján

Szeretett testvéreim, a mai prédikáció címének ezt választottam: egy Isten szíve szerinti asszony. Ez természetesen egy szójáték, mert ezt a kifejezést így nem találjuk meg a Bibliában. Azt viszont igen, hogy „egy férfi Isten szíve szerint”, és ezt az Írás Dávid királyra alkalmazza. Ő is szerepel ebben a történetben. De nem ő a főszereplő. A főszereplő egy asszony, akiről Dávid ezt mondja: 1Sámuel 25:32 *„Áldott legyen az ÚR, Izráel Istene, aki ma eléd küldött engem!”* ³³*Áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te...”*

Az asszony, akiről Dávid ilyen szépen szól, Abigél, Nábál felesége. De együtt meg fogjuk próbálni ennek a történetnek a segítségével kideríteni, mi is az, ami különleges ebben az asszonyban... mi készítette Dávidot arra, hogy Istent és őt is dicsérje.

Mielőtt nekifognánk azonban: Ez a történet egyáltalán nem a férfiakra és nőkre szóló sztereotípiák leírása. És ha ilyenek volnának is, ez a történet nem erősíti meg. Miért? Nos... néha tréfásan azt mondják: a férfiak a Marsról jöttek, a nők a Vénuszról. Vagy Kariny Frigyes megállapítása szerint: hogyan is várnánk el, hogy férfiak és nők megértsék egymást, hiszen teljesen más dolgokra vágynak. A férfi egy a nőre, a nő egy férfira. Azt is gyakran hallani, hogy a legnagyobb különbség a férfiak és a nők között az, hogy a férfiak sokkal racionálisak, a nők pedig sokkal inkább érzelmesek. De az imént épp egy olyan bibliai történetet hallottunk, amelyben éppen az ellenkezője történik: két férfi, Nábál és Dávid, akik impulzívan cselekszenek, érzéseikből és büszkeségükből kiindulva, és egy nő, Abigél, aki higgadt marad, és bölcs döntést hoz.

Abigél jelleme Ez már egy kicsit megmutatkozik amikor az Írás bemutatja őket. Már a nevüknél is. Nábál neve azt jelenti: bolond. Abigél neve pedig azt jelenti: „atyám öröme”. És feltűnő az is, ahogyan ez a Bibliai történet leírja Abigélt: Mit olvasunk róla? A 3. versben: „az asszony értelmes volt és szép termetű.” Tehát az első dolog, amit róla megtudunk, rögtön a legfontosabb tulajdonsága: értelmes volt. Később ezért is dicsérik. És csak azután halljuk azt, hogy szép termetű volt... és ez sem jelentéktelen... de a Bibliában ez a tulajdonság mindig alárendelt az elsőnek.

Ez teljesen szembemegy a mai kultúra nőkről alkotott képével. Kedves nőtestvérek, szeretett testvéreim... amikor a külsőtöket értékelitek vagy éppen nem értékelitek... ne hagyjátok magatokat megtéveszteni attól, amit a világ próbál eladni arról, hogy a férfiak értékelnek egy nőben. Vagy akár más nők értékelnek a nőben. Mert ha egy férfi, vagy a barátotok, vagy a férjetek számára bennetek a legnagyobb érték a külsőtök, a testetek vagy a ruhátok... akkor mit mond ez az ő jelleméről?

És ne hagyjátok, hogy a világ megtéveszsen benneteket... mert a világ maga sem tudja, mit akar. Egyrészt azt kiáltja: egy asszony több, mint a külseje! Másrészt pedig ezt kiáltja: de vedd meg ezeket a szépségápolási termékeket... mert jól kell érezned magad... és megérdemled! Pedig a szépség valójában csak a Teremtő kezében nyer igazi értéket. De ezt is szeretném hangsúlyozni: az a szépség, amelyet a Teremtő alkot, nem az, amelyet mi készítünk magunknak. Más szóval: az Úr Isten alpból véve szépnek teremtett... ne aggódjatok annyira azon, hogy széppé tegyétek magatokat. Mert a Biblia ezt mondja:

Példabeszédek 31:30 „A kedvesség csalárd, a szépség mulandó, de az az asszony, aki féli az Urat, dicséretet érdemel.” Ez az oka annak, hogy Abigélről először azt olvassuk, hogy értelmes volt...

ezért dicsérik. És csak utána, ennek alárendelve, hogy szép termetű volt... ezért pedig a Teremtőjét lehet dicsérni.

Az egész történetet az 1Sámuel 25-ben három jelenetre lehet felosztani.

Az első részben — a történet Nábál és Dávid között — két férfit látunk, akik fontos ügyekkel foglalkoznak. Dávid Nábálhoz megy, hogy szívességet kérjen tőle, mert ő maga is segített Nábálnak azzal, hogy megvédte a juhait és a pásztoraikat. Ahogy az gyakran volt az ókorban — és később is — a férfiak intézték az állam vagy a közösség ügyeit, a nők pedig valahol hátul foglalkoztak a gyerekekkel... vagy a konyhában maradtak.

De itt Nábál, az „ostoba”, itt különösen ostoba. Mert még ha valóban rá is tartozna a döntés ezekben a fontos ügyekben... akkor is: van felesége, aki nem csupán azért van, hogy gyerekeket szüljön és rendben tartsa a házat... hanem hogy egységben, egy testként támogassák egymást ezekben a döntésekben... hogy megbeszéljék egymással a dolgokat. Nábál főleg azért ostoba, mert nem becsüli értelmes feleségét. Nábál a saját büszkeségéből cselekszik: *„Ki az a Dávid, és ki Isai fia? Manapság sok szolga szökik el a gazdájától. Vegyem hát a kenyeremet, a vizemet és a húsomat, amelyet a juhnyíróim számára vágtam le, és adjam olyan embereknek, akikről nem is tudom, honnan jöttek?”* Ezt mondja, nem is sejtve, milyen bajt hoz ezzel a saját büszkeségével önmagára és az egész házára.

Mert Dávid - ez az „Isten embere” - szintén impulzív férfi, büszkeségből és gőgből cselekszik. 1Sámuel 25:13 *Dávid így szólt embereihez: „Kösse fel mindenki a kardját!” Akkor mindenki felkötötte a kardját, és Dávid is felkötötte a sajátját. Körülbelül négyszáz ember indult el Dávid mögött, kétszáz pedig a felszerelésnél maradt.* Egy valószínű hadsereg... és a küldetésük ez: *„Úgy bánjon Isten Dávid ellenségeivel most és ezután is, ha holnapig egyetlen férfit is életben hagyok mindazok közül, akik az övéi!”*

A második jelenetben Abigél a főszereplő.

Van még egy szereplő, aki fontos szerepet játszik: a szolga, aki Abigélhez rohan, hogy hírt vigyen. Nyilván, félti az életét, és ezért sürgeti Abigélt: 1Sámuel 25:17 *„Most hát gondold meg, és lásd meg, mit tehetsz, mert a veszedelem már elhatárolt a mi urunk és egész háza ellen. Ő olyan romlott ember, hogy nem lehet vele beszélni.”* Abigélnek nem kell sokáig gondolkodnia... azt olvassuk: sietett... mert megérti, mennyire sürgős és veszélyes a helyzet.

És miközben a férje éppen ünnepel és lerészegedik... ő elkészíti azt az ételt, amit Dávid kért: 1Sámuel 25:18 *„Abigél sietett, és vett kétszáz kenyeret, két tömlő bort, öt elkészített juhot, öt mérték pörkölt gabonát, száz mazsolakalácsot és kétszáz fügepogácsát, és mindezt szamarakra rakta.”*

Amikor ezt olvasom, arra kell gondoltom, hogy ez a Nábál valóban annyira öntelt és magával elfoglalt ember lehetett, hogy ez az egész vállalkozás, sütés, főzés, felszerelkezés fel sem tűnt neki.

Amikor Abigél megérkezik Dávidhoz, mit tesz?

1Sámuel 25:23 „Amikor Abigél meglátta Dávidot, sietve leszállt a szamárról, arcra borult Dávid előtt, és meghajolt a földre. 24. A lábaihoz borult, és ezt mondta: Ó, uram, rajtam legyen a bűn! Hadd szóljon szolgálóleányod füled hallatára, és hallgasd meg szolgálóleányod szavait. Ne törődjék az én uram ezzel az elvetemült emberrel, Nábállal, mert amilyen a neve, olyan ő maga: Nábál a neve, és bolondság van benne. De én, a te szolgálóleányod, nem láttam az én uram szolgálóit, akiket küldtél.”

Azt mondja: a bűn legyen rajtam... jobban kellett volna figyelnem...és nem láttam Dávid szolgálóit. Magára veszi a bűnbánat ruháját valamiért, amiért valójában nem is felelős, hisz a követek Nábált keresték.

És mégis megteszi... Mégis ő lesz a kisebb. Ő vezekel. Megteszi a férje házáért... Megteszi a szolgálókért... Sőt még a bolond férjéért, Nábálért is, aki ezt egyáltalán nem érdemelné meg.

Ez önzetlenségből, szeretetből fakadó cselekedet, azok iránt, akik nem érdemlik meg a szeretetet... ez az alázatból fakadó cselekedet. És éppen ez az a tulajdonság, amely minden dicséretet és elismerést hoz számára... ez az, ami őt Isten szíve szerinti asszonnyá teszi.

Lábaihoz borul, és a szavak, amelyeket Dávid jövőjéről mond: *1Sámuel 25:30 „És amikor az ÚR mindazt a jót megteszi az én urammal, amit felőled mondott, és fejedelemmé tesz Izráel fölött...”*

Ez nem Dávid egójához szóló hízélgés azért, hogy jóindulatát elnyerje. Ez prófécia, és hitvallás Isten ígéletében... abban az ígéletben, hogy Isten Dávidot királlyá fogja tenni.

A harmadik részben a férfiak válaszolnak az Abigél kezdeményezésére.

Először Dávid. Azt mondja: *1Sámuel 25:32 „Áldott legyen az ÚR, Izráel Istene, aki ma eléd küldött engem!”* Dávid belátásra jut... felismeri, mennyire helytelen volt, hogy ilyen forrófejűen cselekedett. Megérti, mekkora hiba lett volna, ha a támadást végrehajtja.

És éppen ezért Dávid Isten szíve szerinti ember. Nem azért, mert élete és viselkedése hibátlan lett volna. Hiszen már az 1Sámuel könyvéből is elég sokat olvastunk ahhoz, hogy lássuk: Dávid király mélységesen esendő ember volt... és még nem is beszéltünk a Betsabéval történt esetről...De Dávid itt is olyan hozzáállást mutat, amely kedves Isten előtt: alázatot és bűnbánatot. Ahogyan később a Zsoltárok könyve 51. zsoltárában mondja: *„A megtört és megalázott szívet nem veted meg, ó Isten.”* -

És ott van még Nábál. Hogyan reagál ő a felesége kezdeményezésére? Nos... Abigél még csak el sem mondja neki, amíg részeg. Csak másnap, amikor az alkohol már kiment a szervezetéből... legalább megadja neki az esélyt, hogy tiszta fejjel gondolkodjon. De nem végződik jól: *„A szíve meghalt benne, és olyan lett, mint a kő.”* Itt egy olyan embert látunk, aki megkövül a saját bűnében, a saját büszkeségében... és még a szabadulásának hírére sem tud másképp reagálni, csak úgy, hogy még inkább megkeményedik a saját keménységében.

Fel tudunk ebből valamit ismerni magunkban is? Hányszor hangzott már el az evangélium... és hányszor válaszoltunk rá csak egy még keményebb szívvel. Pedig az élet útja és az élet Igéje ott volt a szemünk előtt. Nábál számára is ott volt. Látjátok a különbséget egy Isten szíve szerinti ember, Dávid, és egy saját szíve szerinti ember, Nábál között? Minden az alázaton múlik.

És így jutunk el ide, kedves testvérek... férfiak és nők... fiúk és lányok... ahhoz a tulajdonsághoz, amely Isten szemében olyan nagy érték: az alázathoz. Alázat, engedelmesség, a másikat különbnek tartani magunknál, és Isten akaratát a saját akaratunk fölé helyezni. Ez az a tulajdonság, amelyre mindannyiunknak szükségünk van – minden különbségünk ellenére –, hogy Isten szíve szerinti férfiakká és nőkké váljunk.

És még egy nagyon rövid gondolat... mert az előbb beszéltünk a férfiak és nők közötti különbségről. Ez a házasságban is megjelenik, a férj és feleség kapcsolatában.

Sokan tudjátok, melyik bibliai verset szokták idézni, amikor a feleségek férjük iránti engedelmességéről beszélnek: Efézusi levél 5:22 *„Feleségek, engedelmeskedjete a saját férjetekeknek, mint az Úrnak.”* És mindig, amikor ilyen gondolatok hangzanak el egy prédikációban, akkor látom a szószékről azt, hogy gyakran éppen a fiatal fiúk azok, akik oldalba bökkik a barátnőjüket vagy menyasszonyukat: „Na látod? Rám kell hallgatnod.” Az idősebb férfiak, vagy a régebb óta házas férfiak ezt általában már nem teszik... ők egy kicsit bölcsőbbek ennél.

De amit gyakran elfelejtenek, az az, hogy a feleség engedelmessége a házasságban nem azt jelenti, hogy a férj uralkodhatna a feleség fölött. Az kizsákmányoló uralkodás mindig a bűn következménye. És van még valami, amit elfelejtenek: egy verssel korábban ez áll: Efézus 5:21 *„Engedelmeskedjete egymásnak Isten félelmében.”*

Tehát az alázat és az engedelmesség olyan tulajdonság, amely a férfit és a nőt egyaránt ékesíti.

Miért? Mert ez azt a lelkületet mutatja, amelyet Jézus Krisztus mutatott meg nekünk. Hogyan lett Jézus az egyháznak a feje? Úgy, hogy megalázta magát, és odaadta az életét: megkeresztelkedett, szolgált, lábakat mosott, és a keresztre ment.

Ez a Jézus mindenkié egyformán: férfiaké és nőké, zsidóké és görögöké. És mindenkit befogad, aki alázatos szívvel járul hozzá, és ezt mondja: „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.”

Ilyen az Isten szíve szerinti férfi, és ez az Isten szíve szerinti asszony. Ámen.

Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk!

Hálát adunk neked ezért a napért, ezért az alkalomért, hogy összegyűlhettünk a te nevedben. Köszönjük, hogy Igéd által ma is megszólítasz bennünket, és tanítani akarsz minket.

Kérünk téged, Urunk, nyisd meg most a szívünket és értelmünket, hogy megértsük mindazt, amit mondani akarsz nekünk. Őrizz meg bennünket attól, hogy kemény szívvel hallgassuk a te szavadat. Adj nekünk alázatos lelket, hogy készek legyünk tanulni tőled.

Köszönjük neked azokat a példákat, amelyeket Igédben élénk állítasz. Köszönjük Abigél történetét is, amelyben megláthatjuk az alázat, a bölcsesség és a szeretet erejét. Kérünk, segíts bennünket, hogy ne a büszkeség és az önzés vezessen bennünket, mint Nábál életében, hanem taníts minket arra a szívre, amely kedves előtted.

Áldd meg most az igehirdetést is. Add, hogy a kimondott szó valóban a te Igéd legyen, és ne emberi beszéd csupán. Add, hogy mindaz, amit hallunk, közelebb vigyen bennünket hozzád, és formálja életünket a te akaratod szerint.

Mindezt kérjük a mi Urunkért, Jézus Krisztus érdeméért.

Ámen.

Urunk, mennyei Atyánk!

Hálát adunk neked a te Igédért, amely ma is megszólított bennünket. Köszönjük, hogy tanítottál minket az alázatról, a bölcsességről és a szeretetről.

Megvalljuk előtted, Urunk, hogy sokszor inkább hasonlítottunk Nábál kemény szívére, mint Abigél alázatára. Sokszor büszkeségből cselekszünk, gyorsan haragra lobbanunk, és nehezen hallgatunk a jó tanácsra.

Kérünk téged, formáld a mi szívünket! Adj nekünk alázatos lelket, hogy felismerjük hibáinkat, és készségesek legyünk a megtérésre, mint ahogyan Dávid is belátta tévedését.

Taníts bennünket arra, hogy egymást különbnek tartsuk magunknál, és hogy a te akaratodat keressük a saját akaratunk helyett. Adj békességet a házasságokban, családokban és a gyülekezetben, hogy valóban egymás terhét hordozva éljünk.

És mindenekelőtt köszönjük neked a legnagyobb példát: Jézus Krisztus alázatát, aki szolgává lett értünk, és életét adta a kereszten.

Segíts bennünket, hogy mi is ilyen szívvel járjunk előtted:
nem a magunk akaratát keresve, hanem így imádkozva:
ne a mi akaratunk legyen meg, hanem a tied.

Hallgass meg minket kegyelmedből.

Ámen.